

being trying to understand itself

“What could I say? Maybe this: the man hunched over his motorcycle can focus only on the present instant of his flight; he is caught in fragment of time cut off from both the past and the future; he is wrenched from the continuity of time; he is outside time; in other words he is in state of ecstasy.”¹ He is trying to image what he has been doing through the rear mirror while he is making his journey. Ahead is the picture that he has to be conscious while behind is also trying to pass him forward. “This all changes when man delegates the faculty of speed to a machine”² There are times that he is automatically doing things unconsciously and his decision with what comes head of him, sometimes, yields different consequences. “A curious alliance: the cold impersonality of technology with the flames of ecstasy.”³ Many times, they ties with the imaginary and the real world.

He has thought, he is unhurried, thinking slowly, feeling indifferent with every situations. There were times that the situations were paid not enough intention that they were let misunderstood without any clarification. He was too slow to think or it was just happened, yet he was misunderstood already. He did not try to convince then because he thought it would be just an excuse. He did not explain because he was too afraid to lose who he really is. Really, if he said that it was just a coincidence or trying to find any evidence to support, other would probably understand him easier and would not look at him this way. Yet, he was afraid it would be just a lie, so he just lets things go the way he was judged from others. While he is having fun being someone others perceived, sometimes he denies and stands up for who he really is. All is just looking like he is playing his favorite game.

As working on the art based on looking, he beholds and connects his remembrance that he momentarily recalled through seconds of his life. Not only the story from the famous brand name shop while teenagers and lovers or his friends go shopping on their dates, But even so the little story of musicians with great ideal, or the secrets story whispered through the lines of alphabets at night. Including the connections of words from different places yet forming new meaning that complex in understanding . . . on the free space of poetry. Sometimes his work seems to be based on the creativity of being a prophet, being a revolutionist, being a producer, being a collector, being a photographer, being a dancer, being a rock star. And he has imagined his leadership to himself on his utopia world, followed by the sensitive people, thinking that it was needed to do. Or, being a great chef routinely cooks by following his arrogance which he imagined to himself. Adding to what he is still not accepting yet not refuse. And he trashes all expectation with shame, as he is afraid, it would be too much misunderstanding in the eyes of innocent people who do not know layers of complexity. Just appreciate his brave. He shines with his honors and his rewards.

Surely, that would be challenging to whatever comes in his life. He opens up and sometimes somewhat hesitates with the lightness of the unbearable. Seem like the conversations between him and whoever passes in his life were so meaningful. Really, it has not yet been the case. He wants to be lazy sometimes. He could pay attention to people who come to say hello. He wants to confess as once he used to be cold to the first conversation as he first met. He has not yet spent any careful and gentle second with anyone. It would be just a conversation that we all fulfilled to one another. Over the night, he is just following his paradox which was just him alone, who only thinking of it, deep in details. And he still wants to proceed continuously, fun, compromise and reacting for low so that it ties all things together. If not death, it would not be ending. But, every life has to lives with the conflicts. He tries to explain a bit more and more everyday and tries to negotiate with conditions on the daily basis.

Actually, he just wants to keep his arrogance. It is his pride to the success he has built with his own hands. It seems like looking at himself in the mirror. He seems to think highly of himself, sometimes almost like he imagines of someone else . . . someone, he really want to be. Once he realizes, he would suddenly shut down, sit still and find his focus. It is not just him that imagining who he wants to be or believes, there are some of the others. The others who also imagined to him and show supports. Besides, there is also the censoring team ready to cut, to check, to challenge and to provoke through the word and clause, Their opinions seems get into his head, more than just the thoughts and make his imaginary seems to be a format and form.

When worries, he plans to travel to the places far far away that people wish they could have gone, the photograph city, to record and fulfill. Wearing the sunglasses and lose his free spirit. As if in the role of maharaja, the superstar who looks for the real matter, the saint, or the sojourner. He asks for the responsibility as a human being, or finds the new experience that no one has ever found. Waiting for the sun to go down, sky changes its shade, and focusing through the view finder, before clicking on the shutter, he found something at that moment. The moment of beauty does with time till changes to the end, just like the monument. “. . . the small span of time accorded them the semblance of a marvellous little architecture, of a form. Imposing form on a period of time is what beauty demands, but so does memory...in existential mathematics, that experience takes the form of two basic equations: the degree of slowness is directly proportional to the intensity of memory; the degree of speed is directly proportional to the intensity of forgetting.”⁴ The impression builds the place of remembrance and when the time pass, its value is exchanged to its door price and souvenir of many forms, just to confirm the presence and freeze its stories. At the highest peak of the rock mountain covering with snow, the ground is the beautiful land, just like the description in the travel guide probably older than it should be. Landing from the sky and take off, the machine passed through space and time. When he has to come back, he knows, there is no place like home.

In the digital world, he has a profile. He sends pictures of his travel on timeline as his own album with friends are following his moves, including his reactions and his thoughts, always. When there are events in the society, he and his friends express thoughts, mingle and talks, criticize, sharing evidence, facts, news, the secrets in the hidden dark, telling stories, motivating. The picture is decorated with colors to make it stands out. A little story could start a big argument, as every change could affect to their being. The disagreement is the success to the arguments of everyone involved. When the situation is getting out of hands, the disagreements from the social responsibility would be extreme with the purpose to influence, to release, to redeem for the possible results . . . and that is the possibilities in reality. Everyone has their role, with their thoughts, with their opinions, with imaginary. Idealism does its own function completely, while living. When following this reality. One might understand there is such an attitude. But as it is growing, an attitude become the shape of form with the wish to be free from any others. Nevertheless everyone in there plays a role of character, melting its shape and confining one another.

He just wants to have a good life. He wants to be alive safely happily honorably with pride. He loves his friends and their best wishes. Sometimes, he feels bad for himself that he could not do much better. Sometimes he just thought of himself, feeling guilty, confused, and expressed his jealousy, control, and order from his center only. The words mostly are selfish, taking advantages and even racists. He just thinks of happiness, finding his joys in daily basis. From the unhappiness in the past, when he is down with his sorrow, he is scared of the insecurity. He dreams of someone, someone more than other, the only stand by his side. When feeling the danger, he would come protect with his pride, his fame, but just a fame. “For fame concerns not only the famous people, it concerns everyone. These days, famous people are in the magazines, on television screens, they invade everyone’s imagination. And everyone consider the possibility, be it only in dreams, of becoming the object of such fame . . .”⁵

Sometimes he thought of why he was too weak, fragile, floating away when the weather allows to imagine. The repetition in everyday, It appears through the song, the meaningful words. With that impression, whenever he see the beauty in things, he always thinks of someone. The close relationship that is so far from ending. Sometimes he dreamed several days in a roll. Trying to understand that was just a dream, yet he is looking unconsciously. He does not want to add any more pressure but he loves to look for, to care for from far sight, trying to believe that is all. With innocence, it is so pure in relation, eventually goes to the position that is not supposed to be. With senses, body realizes its life with heartbeat, sweat and senses to the naked truth, express the most freedom. Imagine too much than the reality. It was just him who could control his passion. But he chose to let things go slowness, under a secret bond.

Though he understands the disappointments from his mistakes much better than before, the seal on himself said “because of loneliness” seems like a thorn hurts his feeling. He denies his loneliness. He hates loneliness. Loneliness is not a reasons for things. Loneliness does not give a concrete meaning as solitude. Though the word might be used to replace the feeling,

quite easily, but it is useless, irrational. When he realizes, he moves on to other activities. Because of the boredom to all the necessary facts and unnecessary to life, that makes the playing, teasing, from tragedy then as farce. How could he watches newsfeed hours and hours when he could not sleep, just like he is in another world that much wider. And the repetition, indeed, bores him to his daily basis.

He is tired with things always turning out differently and pushing him in the hopeless position. He is depressed, eventually, the distress comes. It is the feeling sort of like standing in the middle of the arena. The game is sometimes very competitive with the feeling responsible for the consequences from his actions. He lost his own self to express and many times he did without thinking. It was automatic and the decisions towards any situation comes ahead sometimes turned out differently. He wants to forget his mistakes. He wants to move on to the future. He looks at the mirror, with his passions to the shape of the old Greek sculpture, dressing with the designed clothes, customized specifically for him, so he looked attractive and stood out from his friends. The criticism is widely spread. Then he join in the recreation when he turns back to look at those comments on his profile page again.

“Half an hour later it occurred to him to look through the window. The first thing he saw a green suit-case, with the initials L. C. painted on the lid. Joy flared up like fire within him. He picked up a stone. The smashed glass tinkled on the floor. A moment later he was inside the room. He opened the green suit-case; and all at once he was breathing Lenina’s perfume, filling his lungs with her essential being. His heart beat widely; for a moment he was almost faint. Then, bending over the precious box, he touched, he lifted into the light, he examined. The zippers on Lenina’s spare pair of viscose velveteen shorts were at first a puzzle, then solved, a delight. Zip, and then zip; zip, and then zip; he was enchanted. Her green slippers were the most beautiful things he had ever seen. He unfolded a pair of zippicamicknicks, blushed, put them hastily away again; but kissed a perfumed acetate handkerchief and wound a scarf round his neck. Opening a box, he spilt a cloud of scented powder. His hands were floury with the stuff. He wiped them on his chest, on his shoulders, on his bare arms. Delicious perfume! - he entered the room, he knelt on the floor beside the bed. He gazed, he clasped his hands, his lips moved. “Her eyes,” he murmured,

“Her eyes, her hair, her cheek, her gait, her voice;
Handlest in thy discourse O! that her hand,
In whose comparison all whites are ink
Writing their own reproach; to whose soft seizure
The cygnet’s down in harsh . . .”

A fly buzzed round her; he waved it away. “Flies,” he remembered,

“On the white wonder of dear Juliet’s hand, may seize
And steal immortal blessing from her lips,
Who, even in pure and vestal modesty,
Still blush, as thinking their own kisses sin.”

Then suddenly he found himself reflecting that he had only to take hold of the zipper at her neck and give one long, strong pull... He shut his eyes, he shook his head with the gesture of a dog shaking its ears as it emerges from water. Detestable thought! He was ashamed of himself. Pure and vestal modesty . . . There was a humming in the air. Another fly trying to steal immortal blessing? A wasp? He looked, saw nothing. The humming grew louder and louder, localized itself as being outside the shuttered windows. The plane!⁶

He should not change his mind with that speed, surprised with the different destination changed while the green light is about the change to yellow and to read in any second. Crashing on the left side. The vehicle spins out of control at the middle of the intersection, looking like the toy in the amusement park. With such spin, he thought if it is flipped over, he should find his way during the

danger time. But it did not happen. He controls the situation. The machine stops. Cold and frozen, the heart is beating so fast and realizing the dream once. In the dream, he feels the body shape stayed still, deep to the almost dark gray layers. The death is imagined constantly but still feels alive when waking up. The accident that happens is the journal out of the usual way. Happens in a few seconds. He gets himself together and picked up the smart phone, looking for someone he trusts, telling the strange night story.

While the truth of the outside world is being, technology and media makes how the world is. With the conditions to understand the world that used to be, attached with being before others to look at the changing pictures on timeline. Then the social events in the virtual space is not only seem to be the presented pictures to others. But also the evidence of their presence. Or to be in the world. The picture there is apart from the present time but never be separated from the truth of the outside world. Future is imagination out of the real time in the world. Then every appearance of multiple, the portrait, the daydreams images, the dialogue, the sound, the news, the entertainment clips, the circumstances, the obtainment of demanding, mixed with the movement of media world on the basis of being fulfilled until stimulated passion and free.

The products of the imagination affects real life in psychology. When it related to the desire, in the renting house, on the shelves, on the benches, in the box, in the plastic bag, rushes the demand. The evidence, container of references, all tied to someone at that moment just crashed perfectly with the remembrance. Become the tons of reproduction in many different ways. For some are left, addictive, groups of stars, in the middle of the desert, in the labyrinth, changed life portrait to be even more complex and chaos. Under the pressure to survive more than to live to discover the miracles of surrounding.

Similar to others, he finds something or someone to hold on to. From his own study, the study group specifically helps his spirit a bit. The entertainment activity and sport could be amazing over night, as well as the rituals. But when time is used more carefully, and lessen useless demand. While another side of his soul is freeing his spirit. He is using time to sit still and adjust focus, watching the pictures from his journey once again, think and recognize the context. The surrounding and environment makes him understand its matter. He thinks of his mistake and confront with his mistakes, he tries to be endure and tries to understand his responsibility on the daily basis. When being oneself again. He appreciates them, release them and balancing, hesitantly with brave and scare.

Then serenity lifeless covers momentarily occurs in place, while he is slowly awake, the surrounding is uncomfortable, full of breathless bodies. The quick perception to the weather is also changed sequentially. The almost grey atmosphere will be light and almost see the shadow, release when his eyes and the moment almost dawn simultaneously. The shade was familiar to when he unintentionally saw before waking up. It was not magic. Neither nor the spell. It was just natural creativity, which there would be plenty to see, too much to loose hope. It makes him realize. It is possible for that feeling of thing hidden themselves somewhere, between the brick crack of the historic place, in the middle of the hidden forest, at the coast of the river from the melting of Himalaya iceberg or the opposite side of the computer desk. It might be slowly evolved by the specific likelihood of the area. But when the wind changes its direction, all might not matter anymore. When he thinks only the last scene with nothing and all would be done only satisfy.

1-3 La Lenteur, Milan Kundera, 1995, Translation, Linda Asher, 1996, Faber and Faber publishing, page 3-4

4 La Lenteur, Milan Kundera, 1995, Translation, Linda Asher, 1996, Faber and Faber publishing, page 34-35

5 La Lenteur, Milan Kundera, 1995, Translation, Linda Asher, 1996, Faber and Faber publishing, page 36

6 Brave New World, Aldous Huxley, First Perennial Library edition published 1969, Reset 1989, First Perennial Classics edition published 1998.

Taken from First Harper Perennial Modern Classics edition published 2006, chapter 9

being trying to understand itself

“จะตอบอย่างไรดี คำตอบอาจเป็นดังนี้ ชายคนที่ค้อมตัวอยู่บนรถมอเตอร์ไซค์คนนั้นสามารถจดจ่อสมาธิที่ไต่วินาทีที่ไต่บินอยู่ในปัจจุบัน เขายึดจับเพียงเสี้ยวส่วนของเวลาที่ตัดขาดจากอดีตและอนาคต เขาถูกกระชากออกจากความต่อเนื่องของเวลา เขาอยู่เหนือกาลเวลา หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งได้ว่า เขาอยู่ในสภาพหลุดโลก”¹ เขาพยายามจะจินตนาการถึงการกระทำผ่านกระจกมองหลัง ในขณะที่เดินทาง ยังต้องระมัดระวังต่อภาพข้างหน้า และในขณะเดียวกัน เบื้องหลังกำลังหาโอกาสจะแซงหน้ารถของเขา “ทุกอย่างเปลี่ยนไปหลังจากมนุษย์ปล่อยให้เครื่องจักรควบคุมความเร็ว”² มีมากมายหลายครั้งที่เขาทำโดยไม่ได้คิด เป็นไปโดยอัตโนมัติ และการตัดสินใจต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นต่อหน้า หลายครั้งกลับให้ผลตรงข้าม “ความเชื่อมโยงที่น่าพิศวงคือความสัมพันธ์ระหว่างความเยียบเย็นไร้จิตใจของเทคโนโลยีกับเปลวไฟจากความหุนหัน”³ หลายครั้งทั้งสองสิ่งเชื่อมโยงกับจินตนาการและความเป็นจริง

เขาเคยคิดว่าเขาเชื่อช้า คิดช้า เฉยๆ ต่อทุกสถานการณ์ บางครั้งก็ปล่อยให้เลยตามเลย ปล่อยให้เกิดการเข้าใจไปเสียอย่างนั้น ทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นอย่างที่คนอื่น ๆ คิด โดยไม่แก้ต่าง เขาคิดไม่ทันบ้าง เป็นไปเองบ้าง แล้วเขาก็ถูกเชื่อว่าเป็นอย่างนั้นไปเสียแล้ว เขาไม่แก้ไข เพราะคิดว่าเป็นการแก้ตัว เขาไม่อธิบาย เพราะกลัวว่าจะเสียความเป็นตัวของตัวเอง จริงๆ แล้ว ถ้าเขาพูดออกไปว่าเป็นความบังเอิญ หรือใช้เหตุผลองค์ความรู้อะไรก็ตามมาสับสนุน ทุกอย่างคงเข้าใจได้ง่ายขึ้น และไม่ถูกมองว่าเป็นเช่นนี้ เนื่องจากเขากลัวว่าจะเป็นการโกหก ดังนั้น เขาจึงดำเนินไปอย่างที่ถูกต้องคนอื่น ๆ ตัดสิน ในขณะที่เขาสนุกกับการถูกทำให้เป็น แม้บางครั้งที่เขาแข็งขืนและยืนยันกรานว่าเขาไม่ได้เป็นเช่นนั้น แต่ทั้งหมดกลับดูคล้ายการละเล่นอยู่ในเกมที่เขารื่นชอบเสียมากกว่า

ด้วยการทำงานศิลปะจากการมอง เขาเฝ้ามองและปะติดปะต่อความทรงจำที่ผ่านเข้ามาในวินาทีของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวในร้านเสื้อผ้าวัยรุ่นชื่อดัง ขณะที่หนุ่มสาว คู่รัก เพื่อนของเขาไปพรอกรักและจับจ่ายเป็นประจำ หรือแม้แต่เรื่องเล่าขนาดเล็ของผู้คนในวงการดนตรีที่มีอุดมการณ์หรือเรื่องราวความสัมพันธ์ลับๆ ผ่านเสียงกระซิบของตัวอักษรยามค่ำคืน รวมถึงเชื่อมต่อบ้างที่มีที่มาต่างกันแต่สามารถเกิดความหมายใหม่ซับซ้อนอยู่ในความเข้าใจ บนพื้นที่อิสระของบทกวี บางครั้งผลงานของเขาเหมือนจะมีที่มาจากการตั้งตัวเป็นศาสดา เป็นนักปฏิวัติ เป็นผู้ผลิต เป็นนักสะสม เป็นช่างภาพ เป็นนักเดินรำ เป็นหรือคอสตาร์ด และสร้างภาวะการเป็นผู้นำให้กับตัวเองบนโลกยูโทเปียที่มีคนอ่อนไหวเดินตาม โดยคิดไปว่าเขามีความจำเป็นต้องทำ หรือเป็นพ่อครัวฝีมือเอกที่ถนัดจะปรุงรสไปตามสูตรของความเยื่อใย จากการอุปโลกน์ให้ตัวเอง รวมเข้ากับสิ่งที่เขาเองไม่ยอมรับทั้งหมดแต่ก็ไม่กล้าปฏิเสธเสียทีเดียว แล้วเขาก็ทำลายความคาดหวังเหล่านั้นลงเนื่องจากละเอียดรอบาป เพราะเกรงว่าจะทำให้เกิดการเข้าใจผิดๆ ในสายตาของคนไร้เดียงสาไม่รู้ชัดต้นหนบาง เพียงแค่ชื่นชมในความกล้าหาญของเขา เขาโดดเด่นเฉิดฉายด้วยชื่อเสียงเกียรติยศ

แน่นอน นั่นคือความท้าทายต่ออะไรก็ตามที่เข้ามาในชีวิตของเขา เขาเปิดเผย และบางครั้งแบ่งรับแบ่งสู้กับทุกความเบาหวิวที่แสนจะทันทานราวกับว่าบทสนทนาที่เกิดขึ้นระหว่างเขาและผู้คนที่ผ่านเข้ามาข้างมีประโยชน์และมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง จริงๆ แล้วยังไม่ใช่เลย เขาอยากจะขี้เกียจบ้าง เพื่อเอาใจใส่ต่อผู้คนที่เดินเข้ามาทักทายเขา และเขาก็อยากจะได้บาปเมื่อครั้งหนึ่งเขาเคยสร้างความเย็นชาต่อบทสนทนาเมื่อแรกพบ เขายังไม่ได้ใช้เวลาอย่างเข้มข้นละเอียดละไมร่วมกับใครเลย มันเป็นเพียงบทสนทนาที่ทุกคนเติมเต็มความพึงพอใจให้แก่กันในช่วงยามข้ามคืน เขาดำเนินความย้อนแย้งที่แค่ตัวเขาเท่านั้นลงลึกซึ้งกับมัน เพียงผู้เดียว และเขายังมีความปรารถนาจะทำให้ทุกอย่างดำเนินต่อเนื่อง สนุกสนาน ประณีประนอมและมีปฏิสัมพันธ์ยาวนาน เพื่อให้ความเป็นกลุ่มก้อนคงอยู่ ถ้าไม่ถึงความตายก็ไม่จบว่าจันแถอะ แต่ก็นั่นแหละ ทุกชีวิตต้องดิ้นรนอยู่กับทุกความขัดแย้งให้ได้ เขาพยายามจะอธิบายที่ละนิด ในทุกๆ วัน และพยายามจะต่อรองกับเงื่อนไขเหล่านั้นวันต่อวัน

แท้จริงแล้ว เขาอยากรักษาความเยื่อใยของเขาก็เท่านั้น มันคือศักดิ์ศรีกับความภูมิใจต่อความสำเร็จที่เขาสร้างมันขึ้นมากับมือ และคล้ายการส่องกระจก เขาเหมือนจะหลงตัวเอง บางครั้งคล้ายกับว่าเขากำลังจินตนาการถึงใครบางคน บางครั้งเหมือนเขาพยายามที่จะเป็นเช่นเดียวกับคนๆ นั้นในจินตนาการ เมื่อเขารู้สึกตัวเมื่อไหร่ เขาจะปิดทุกอย่างลง นั่งนิ่งและหาไฟท์ส ไม่ใช่แค่เขาคคนเดียวที่จินตนาการต่อสิ่งที่ตัวเขาฝันจะเป็นหรือเชื่อ ยังมีคนอื่น ๆ อีกด้วยและคนอื่น ๆ ก็จินตนาการถึงเขา ทั้งยังช่วยส่งเสริม สนับสนุน นอกจากนั้นก็ยังมีกองเซ็นเซอร์ที่พร้อมจะตัดทอน ควบคุม และตรวจสอบ ทำทนาย ยั่วยุ ผ่านคำและประโยค ความเห็นของผู้คนเหล่านั้นกำลังแทรกเข้าไปอยู่ในหัวของเขา ทำให้เป็นเกินกว่าความคิด และทำให้การเงินตนาการของเขาก่อเป็นรูปแบบเป็นร่างทรงสัจฐาน

เมื่อเกิดอาการวิตกกังวล เขาก็วางแผนการเดินทางไปยังสถานที่ในฝันไกลลิบโลกที่ผู้คนหมายปองจะไปเยือน เมืองแห่งการถ่ายภาพ เพื่อบันทึก เติมเต็ม สวมแว่นตากันแดดและปลดปล่อยวิญญาณอิสระเสรี ในบทบาทของมหาราชา ดาวค้างฟ้าผู้แสวงหาความจริงแท้ นักบุญ หรือผู้พิทักษ์ เขาอ้างถึงความรับผิดชอบในฐานะของความเป็นมนุษย์ ไม่ก็มองหาประสบการณ์ที่ไม่มีใครเสมอเหมือน นั่งรอเวลาที่พระองค์จะทอทิตยค์ล้อยต่ำลง ท้องฟ้าไร้เจดีย์ และไฟท์สผ่านวิวไฟน์เดอร์ ก่อนกดชัตเตอร์ เขาพบบางอย่างในช่วงขณะนั้น ช่วงเวลาที่ความงามทำหน้าที่ร่วมกับเวลาจนกระทั่งแปรเปลี่ยนไปสู่การลวงลับ เช่นเดียวกับอนุสรณ์สถาน “. . . ระหว่างขั้นตอนต่างๆ ปรางค์ประหนึ่งสถาปัตยกรรมขนาดเล็ก

อันเลิศเลอ หรือเป็นรูปทรงอย่างหนึ่ง เป็นการประทับรูปร่างหนึ่งลงในช่วงเวลาหนึ่ง อันเป็นสิ่งที่ความสวยงามเรียกร้องต้องการทั้งยังเป็นการเรียกร้องจากความทรงจำด้วย. . . ในคณิตศาสตร์เชิงอัตถิภาวนิยม ประสบการณ์แบบนี้มีรูปร่างเป็นสมการพื้นฐานสองข้อ คือระดับความซ้ำ จะแปรผันตรงกับความเข้มข้นของความทรงจำ โดยระดับของความเร็วยังแปรผันตรงกับความเข้มข้นของการลืม”⁴ การประทับใจสร้างสถานที่แห่งความทรงจำและเมื่อเวลาผ่านไป คุณค่าเหล่านั้นจะถูกเปลี่ยนกรอบด้วยราคาเข้าชม และของที่ระลึกในรูปแบบต่างๆ เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันว่าได้ไปถึงและแช่แข็งเรื่องราวเหล่านั้น บนยอดเขาหินหิมะปกคลุม เบื้องล่างคือดินแดนสวยงามตามคำบรรยายในหนังสือเดินทางที่เก่ากว่าเวลาจริง ร่อนลงจอดและเหิรสู่ฟ้า เครื่องจักรบินผ่านพื้นที่และเวลา เมื่อเขากลับสู่บ้านเกิด เขาตระหนักได้ว่าไม่มีที่ไหนทำให้สุขใจเท่ากับบ้านของเขา

ในโลกดิจิทัล เขามีโปรไฟล์ เขาส่งภาพการเดินทางลงบนโซเชียลมีเดีย เป็นอัลบั้มส่วนตัว มีเพื่อนๆ คอยดูความเคลื่อนไหวรวมทั้งปฏิกิริยาที่ตอบความคิดเห็นของเขาตลอด เมื่อมีปรากฏการณ์ต่างๆ ในสังคม เขาและเพื่อนร่วมกันระบายความคิด แสดงออก รวมกลุ่ม พูดคุย วิพากษ์ วิจารณ์ เผยข้อมูล ข้อเท็จจริง ข่าวสาร ความลับในเงามืดของการซ่อนเร้น เล่าเรื่องราว กระตุ้นเร้า ภาพที่ตกแต่งด้วยสีสันทัน แปรกลตา เรื่องเล่าขนาดเล็กสามารถแปรเปลี่ยนเป็นข้อถกเถียงขนาดใหญ่ เนื่องจากทุกๆ ความเปลี่ยนแปลงสามารถส่งผลต่อความเป็นอยู่ และความไม่ลงรอยกันคือผลสำเร็จ เกิดเป็นวาทกรรมของทุกๆ คน เมื่อเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้น ข้อความขัดแย้งต่างๆ ที่เกิดจากความรับผิดชอบชั่วดีต่อสังคมจะยิ่งสุดขีดด้วยจุดมุ่งหมายเพื่อกล่อมกอด ปลดปล่อย ใต้ถอก เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่เป็นไปได้ และนั่นคือสิ่งที่เป็นไปได้ในโลกความจริงเสมือน ทุกคนมีบทบาทด้วยความคิด ด้วยความเห็น ด้วยจินตนาการ และอุดมคติทำหน้าที่ของมันอย่างเบ็ดเสร็จในขณะที่ดำเนินชีวิตอยู่ เมื่อเฝ้าติดตามความเป็นจริงเหล่านี้ อาจเข้าใจว่าเป็นเพียงทัศนคติ แต่นั่นแหละที่ก่อร่างขึ้นที่ละน้อย ทัศนคติกลายเป็นรูปร่างทรงสัดส่วนฐานด้วยความปรารถนาจะเป็นอิสระจากสิ่งอื่นๆ ทั้งหมด ทว่าทุกๆ คนในนั้นกลับแสดงออกถึงหน้าที่ของบทบาท หลอมละลายร่างสร้างรูปพันธนาการต่อกันและกัน

เขาอยากมีชีวิตที่ดี เขาอยากมีชีวิตอยู่ ปลอดภัย มีความสุข มีเกียรติ มีศักดิ์ศรี เขารักเพื่อนของเขาและปรารถนาดี บางครั้งเขาน้อยเนื้อต่ำใจที่ไม่สามารถทำได้มากกว่านั้นได้ บางครั้งเขาคิดไปเอง เข้าข้างตัวเอง รู้สึกผิด แปรปรวน สับสน และแสดงออกถึงความริษยา ควบคุม สั่งการ โดยมีที่มาในการแสดงออกจากรูปร่างกลางของเขาเพียงผู้เดียว ถ้อยคำมักจะสัมผัสลักษณะเห็นแก่ตัว เค้าเปรียบและเหยียดชนชั้นเชื้อชาติสีผิว เขาคิดถึงเพียงความสุข ค้นหาความสุขสำราญ ความสนุก ความพึงพอใจในทุกวัน เมื่อเขาอยู่กับความทุกข์ เขาคิดถึงกับสภาวะที่ไม่มั่นคง เขาเฝ้าฝันถึงใครคนหนึ่งผู้เป็นมากกว่าคนอื่น ๆ คนที่อยู่ข้างเดียวกับเขาเท่านั้น เมื่อใครรู้สึกถึงอันตราย เขาจะปกป้อง ด้วยเกียรติยศแห่งมตุภูมิ ด้วยเกียรติยศของตัวเอง เพียงแค่เกียรติยศ “เพราะเกียรติยศไม่ได้เกี่ยวข้องกับคนที่มีความเสี่ยงเท่านั้น มันเกี่ยวข้องกับทุกๆ คน ทุกวันนี้ คนดังปรากฏตัวอยู่ตามหน้านิตยสาร บนจอโทรทัศน์ พวกเขาบุกเข้าสู่จินตนาการของทุกๆ คน และไม่เพียงแต่ในความฝัน ทุกๆ คนวิตกกังวลถึงความเป็นไปได้ในการเป็นวัตถุแห่งเกียรติยศในแบบเดียวกัน”⁵

บางครั้งเขาย้อนสงสัยว่า ทำไมจึงอ่อนไหว บอบบางเหลือเกินและล่องลอยไปไกลเมื่อสภาพอากาศเป็นใจ จากการซ้ำที่ตอกย้ำทุกๆ วัน ปรากฏผ่านบทเพลง ถ้อยคำที่กินใจ ในความประทับใจเหล่านั้น เมื่อไหร่ก็ตามเมื่อเห็นสิ่งสวยงาม เขามักจะนึกถึงใครคนนั้น ถึงความสนิทชิดใกล้ห่างไกลจากจุดจบ บางครั้งเขาฝันถึงติดต่อกันหลายวัน โดยพยายามเข้าใจว่ามันอาจจะไม่ใช่อย่างนั้น แต่เขาก็มักจะเผลอมองหาเขาไม่ได้ต้องการจะสร้างความกดดันให้เกิดขึ้น เพียงแต่ เขารักจะเป็นผู้เฝ้ามอง หมั่นคอยดูแล และพยายามจะเชื่อว่าเป็นเพียงเท่านั้น ด้วยความไร้เดียงสา มันบริสุทธิ์ผุดผ่องในสัมพันธภาพ ที่สุดก็ลวงเลยไปสู่จุดที่ไม่ควรจะเป็น จากประสาทสัมผัส ร่างกายทำให้ตระหนักได้ถึงชีวิต เสียงหัวใจ กลิ่นเหงื่อ และสัญชาตญาณต่อความเปลี่ยวเปลี่ยว ซึ่งแสดงถึงเสรีภาพสูงสุด จินตนาการเกินเลยต่อความจริง มีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่จะควบคุมแรงปรารถนาได้ แต่เขาเลือกจะปล่อยให้เรื่องราวดำเนินต่อไปอย่างแช่มช้า ภายใต้ความสัมพันธ์ลับๆ เหล่านั้น

เขาเข้าใจในความผิดหวังจากความผิดพลาดได้มากกว่าแต่ก่อนก็จริง แต่ในวันนี้ การถูกตีตราว่า “เพราะว่าเหงา” เป็นเหมือนหนามทิ่มแทงความรู้สึก เขาปฏิเสธความเหงา รังเกียจความเหงา และความเหงาไม่ใช่สาเหตุ ความเหงาไม่ได้ให้ความหมายที่กว้างอย่างความโดดเดี่ยว ถึงแม้คำว่าเหงาจะสามารถทำหน้าที่แทนความรู้สึกได้ง่าย แต่มันไร้ประโยชน์ ไม่มีเหตุผล และเมื่อตระหนักว่าเขาจึงก้าวไปสู่กิจกรรมอื่นๆ เพราะความเบื่อหน่ายต่อข้อมูลที่จำเป็นและไม่จำเป็นต่อวันต่างหาก ที่ทำให้เกิดการเล่น ล้อเลียน จากเรื่องเศร้าเป็นเรื่องขบขัน ทำไมเขาถึงดูนิ่วสปีดได้เป็นชั่วโมงๆ เมื่อเขานอนไม่หลับ คล้ายกับเขากำลังอยู่ในโลกอื่นที่กว้างกว่า และการซ้ำต่างหากที่ทำให้เขาเบื่อหน่ายต่อทุกอย่างในชีวิตประจำวัน

เขาเหนื่อยหน่ายกับสิ่งที่ในที่สุดมันกลายเป็นอื่นและพลักเขาออกมาจากความไร้จุดหมาย เขาเริ่มหดหู่ เฝ้าดูการกระทำของผู้คนอย่างเดียวดาย จนสุดท้ายความเจ็บช้ำก็มาถึง มันเป็นความรู้สึกคล้ายการยืนบนสนามกีฬา ที่การแข่งขันประกอบไปด้วยความรุนแรงในบางวันและความรู้สึกที่ยังต้องรับผิดชอบต่อภาระกระทำของตนเอง เขาสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองในการแสดงออก มีมากมายหลายครั้งที่เขาทำโดยไม่คิด เป็นไปโดยอัตโนมัติ และการตัดสินใจต่อสถานการณ์ข้างหน้าหลายครั้งกลับให้ผลตรงข้าม เขาต้องการลืมความผิดพลาด เขาต้องการอนาคต เขาส่องกระจก ด้วยความปรารถนาถึงรูปทรงประติมากรรมกรีกโบราณ แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่ดีไซส์ขึ้นพิเศษแก่เขาโดยเฉพาะ

สร้างภาพพจน์โดดเด่นสะดุดตาในกลุ่มเพื่อน เกิดการวิเคราะห้ในวงกว้าง เขาร่วมสนุกกับการละเล่นและกลับมาดูคอมเมนต์ในหน้าโปรไฟล์อีกครั้ง

“ครึ่งชั่วโมงต่อมาเขาเมียงมองเข้าไปในหน้าต่าง สิ่งแรกที่มองเห็นคือกระเป๋าเดินทางสีเขียวจาร์กิตัวยี่ห้อว่า L.C. พิมพ์ติดบนฝากระเป๋า ความดีใจลูกโป่งขึ้นในตัวเขาดังเปลวไฟ จอห์นหยิบหิ้งก่อนหนึ่งขึ้นมา กระจกหน้าต่างแต่กรวยกราวบนพื้นห้อง อีกครู่หนึ่งต่อมาเขาก็เข้ามาอยู่ในห้อง เขาเปิดกระเป๋าเดินทางสีเขียวใบนั้นและแล้วกลิ่นน้ำหอมของเลนินาที่กระเหยเข้าจมูกของเด็กหนุ่มทันทีทันใด ปอดสองข้างของเขาบรรจุเอาความเป็นเธออย่างแท้จริงเข้าไปจนเต็ม หัวใจของเขาเต้นระลึกลึกเหมือนตีกลอง ชั่วครู่หนึ่งเด็กหนุ่มบิ่มาว่าจะสิ้นสติสมประดีครั้นแล้วเขาก็ถมชะโงกเหนือกล่องอันล้ำค่าใบนั้น เอื้อมมือไปแตะสิ่งของข้างใน และยกขึ้นส่องกับแสงสว่างพลางพิเนิจพิจารณา ตอนแรกเขารู้สึกพิศวงงงวยกับบรรดาชิปทั้งหลายบนกางเกงขาสั้นผ้ากำมะหยี่ใยสังเคราะห์วิศโคสต์ จากนั้นก็เข้าใจและกลายเป็นความบันเทิง เขารูดชิป รูดชิป รูดชิปทั้งหลายเล่นอย่างหลงใหลดุจต้องมนต์สะกด รองเท้าแตะสีเขียวของเธอเป็นสิ่งสวยงามที่สุดที่เขาเคยเห็นมา เขาคล้ซุดซันในชิปปีคามิกนิคส์⁶ ออกดูแล้วหน้าแดงจึงรีบเก็บไว้อย่างเดิม แต่สำหรับผ้าเช็ดหน้าใยสังเคราะห์อาชิตเททกลืนหอมรวยรินเด็กหนุ่มบรรจุจวบอย่างเสนาหา จากนั้นก็หยิบผ้าพันคอผืนหนึ่งเอามาพันรอบคอตัวเองเขาเปิดกล่องใบหนึ่งออกและทำแบ่งฝุ่นหอมละมุนหกฟุ้งละเอียดสองมือเขาเอามือเช็ดป้ายกับหน้าอก ที่บ่าสองข้างและลำแขนเปล่าเปลือยหอมชื่นใจอะไรอย่างนี้!...- จอห์นก้าวเข้าไปในห้องและคุกเข่าลงข้างเตียงนอนหญิงสาว เขาลองมองเธอ มือสองข้างกุมประสานกันและขยับริมฝีปากขมุขมิบ “ดวงตาของเธอ” เขาละเมอออกมา

“Her eyes, her hair, her cheek, her gait, her voice;
Handlest in thy discourse, O! that her hand,
In whose comparison all whites are ink
Writing their own reproach; to whose soft seizure
The cygnet's down is harsh...”⁷

แมลงวันตัวหนึ่งบินรอบตัวเลนินา จอห์นโบกมือไล่ “แมลงวัน” เขาระลึกลึ้นได้

“On the white wonder of dear Juliet's hand, may seize
And steal immortal blessing from her lips,
Who, even in pure and vestal modesty,
Still blush, as thinking their own kisses sin.”⁸

และแล้วทันใดเขาก็รู้สึกตัวเองกำลังคิดว่า ถ้าเขาเพียงแค่อเอื้อมมือไปจับชิปที่คอของเธอแล้วรูดยาวลงมาทีเดียว... เขาหลับตาพลางสะบัดสิ้นศรัทธาทางอย่างสูงชะบัดหัวเมื่อขึ้นจากน้ำแล้ว ความคิดที่นำรังเกียจ! เขารู้สึกละเอียดใจตัวเอง ความสงบเสงี่ยมอันแสนบริสุทธิ์...

เสียงหึ่งๆ แว่วดังมาในอากาศ แมลงวันตัวอื่นกำลังพยายามจะขโมยความมหุหรรษ์อันอมตะนี้หรือ? หรือเป็นตัวต่อ? จอห์นมองดูแต่ไม่เห็นสิ่งใด เสียงหึ่งๆ ดังขึ้นดั่งขึ้น เหมือนอยู่ข้างนอกหน้าต่างที่ปิดอยู่นี้ เครื่องบิน!...”⁹

เขาไม่น่าเปลี่ยนใจกระทันหันภายใต้ความเร็ว อารามสะดุดกับการเปลี่ยนพิภพปลายทาง พร้อมกันกับช่วงเวลาไฟเขียวเปลี่ยนเป็นเหลืองไม่ช้าจะแดง ด้านซ้ายฟุ้งสน ยานพาหนะทรงตัวไม่อยู่ หมุนกลางแยก ภาพกว้างคล้ายมองจากเครื่องเล่นเร้าใจในสวนสนุก แรงเหวี่ยง เขาทำใจหากมีการพลิกคว่ำเพียงหาที่ทางให้ตัวเองในช่วงเวลาอันตรราย แต่มันไม่เกิดขึ้น เขาคุมสถานการณ์ได้อยู่ เครื่องยนต์หยุดแน่นิ่ง เย็นยะเยือกหัวใจเต้นระรัวและระลึกลึกถึงความฝันเมื่อครั้งหนึ่ง ในฝัน เขารู้สึกถึงสรัระเนนังจมดิ่งสู่มิติเทามิตคล้า เกิดการจินตนาการต่อความตายไปต่างๆนานา แต่รู้สึกถึงการมีชีวิตอยู่เมื่อตื่น อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นคือการเดินทางที่แตกต่างจากปกติ เกิดขึ้นไม่กี่วินาที เขาตั้งสติแล้วหยิบสมาร์ตโฟน หาใครบางคนทีไวใจ บอกเล่าเรื่องราวในคำคืนที่แปลกประหลาด

ในขณะที่ความจริงข้างนอกเป็นอยู่อย่างนั้น เทคโนโลยีและสื่อทำให้รู้ว่าโลกเป็นอย่างไร ด้วยเงื่อนไขในความเข้าใจต่อโลกที่มีอยู่แล้วนั้น ผนวกกับการเป็นอยู่ก่อนที่คนอื่นๆ จะเห็นภาพความเปลี่ยนแปลงบนทมิไลน์ กิจกรรมต่างๆ ในพื้นที่ความจริงเสมือนจึงไม่ได้เป็นแค่ภาพให้คนอื่นดู ได้เห็นเท่านั้น แต่คือสิ่งยืนยันถึงการมีอยู่ หรือความต้องการที่จะมีตำแหน่งแห่งที่ในโลก ภาพในนั้นอยู่นอกเหนือจากปัจจุบันขณะ แต่ไม่เคยแยกจากความจริงข้างนอก เมื่ออนาคตคือจินตนาการนอกเวลาในโลก ทุกการปรากฏขึ้นของการผลิตซ้ำ

ภาพเหมือนบุคคล ภาพผนังกลางวัน บทสนทนา เสียง ข่าวสาร เหตุการณ์ คลิปความบันเทิง การได้มาซึ่งสิ่งของที่ต้องการ จึงปะปนคละเคล้ากันกับความต้องการเคลื่อนไหวในโลกของสื่อ บนพื้นฐานของความพึงพอใจจนถึงเราอารมณ์และอิสระ ผลผลิตของจินตนาการนั้น ส่งผลต่อชีวิตจริงในเชิงจิตวิเคราะห์ เมื่อมันสัมพันธ์กับความปรารถนาในบ้านเช่า บนหิ้ง บนชั้นวางของในกล่อง ในถุงพลาสติก เราความต้องการ วัตถุเชิงประจักษ์พยาน ที่เก็บข้อมูลเพื่ออ้างอิง เชื่อมโยงถึงใครสักคนเมื่อเวลานั้นเกิดการปะทะกันพอดีกับความทรงจำ เกิดเป็นปริมาตรมหาศาลของการคัดลอกรูปแบบต่างๆ ให้ที่เหลือ ติดพัน เสพติด หมุดดาว กลางทะเลทราย ในเขาวงกต เปลี่ยนสภาพชีวิตของเขาให้ซับซ้อนและไกลาหลยิ่งขึ้น ภายใต้แนวคิดเพื่อการอยู่รอดมากกว่าการดำรงอยู่เพื่อการค้นพบความมหัศจรรย์ของสิ่งต่างๆ

เช่นเดียวกับคนอื่นๆ เขาหาสิ่งยึดเหนี่ยว จากการเรียนรู้ด้วยตัวเอง การเข้าร่วมกลุ่มการศึกษาเฉพาะทางอาจช่วยเยียวยาจิตใจได้บ้าง กิจกรรมบันเทิง กีฬาและพิธีกรรมก็สร้างความน่าตื่นตาตื่นใจข้ามคืน แต่เมื่อเวลาว่างถูกทำให้เกิดประโยชน์ และตัดทอนความต้องการที่ไม่ใช่ความจำเป็น อีกด้านหนึ่งของจิต คลายความสุข เขาเริ่มใช้เวลาอีกครั้ง นั่งนิ่งและปรับไฟกัส มองดูภาพถ่ายจากการเดินทางอีกครั้ง ครุ่นคิดและนึกถึงบริบทของเหตุการณ์ สิ่งแวดล้อมในภาพทำให้เขาเข้าใจสาระที่เป็นอยู่ ตามร่องรอยที่ปรากฏในแต่ละขั้นตอน ทำให้เขาเดินทางย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้น สาเหตุของการกระทำ เวลา การเปลี่ยนของเวลา การล่องลอย การมีเวลา ทำให้เขาเข้าใจรูปแบบอื่นๆ ของชีวิตที่เป็นอยู่ต่อหน้าในชีวิตประจำวัน ว่ามีวิถีทางเฉพาะ ไม่ได้มีเสรีภาพอยู่จริง และการจินตนาการเพื่อให้เป็น อยู่ คือ อยางที่คิดฝันไว้เป็นไปไม่ได้ เขาคิดถึงความผิดพลาดและการเผชิญหน้าต่อความผิดพลาดที่ยังอยู่เพียงตัวเขาเท่านั้นที่จะจัดมันไว้ในฐานะของความลับหรือพันธะสัญญา เขาพยายามอดทนและทำความเข้าใจต่อความรับผิดชอบในชีวิตประจำวันสามัญ เมื่อกลับมาอยู่คนเดียวอีกครั้ง เขาก็ดื่มด่ำมันได้บ้าง ระบายออกบ้าง ทำให้สมดุลบ้าง แบ่งรับแบ่งสู้ด้วยความกล้าหาญและฉลาดกลัว

ภาพการต่อสู้ดิ้นรนค่อยๆ จาง เขาปล่อยให้มันดิ่งดิ่งลงสู่ความสิ้นหวังของการใคร่รู้ในรสชาติชีวิตให้หมดมิดไปชั่วขณะ แล้วความเย็นสลัว ไม่มีชีวิตชีวา ปรากฏแทนบางๆ เมื่อเขาค่อยๆ รู้สึกตัว รอบตัวขุนมัวชวนอึดอัด ระบายด้วยร่างสิ้นลมหายใจ รับความรู้สึกที่เฉียบไวต่อสภาพอากาศที่บรรจงเปลี่ยนเป็นลำดับ บรรยากาศสีเทาเกือบจะมีแสงและเกือบเห็นเงา กลับบรรเทาเมื่อสายตาทอดกับช่วงเวลาไกลรุ่ง สภาพแสงแบบนี้เขาเคยเจอเมื่อมองก่อนตื่น ไม่ใช่ปาฏิหาริย์จากเวทย์มนต์ หรืออำนาจวิเศษ เป็นเพียงการปรากฏของธรรมชาติสร้างสรรค์ ยังมีอีกมากมายเกินกว่าจะสิ้นหวัง ที่ช่วยให้เขาคิดขึ้นมาได้และเกิดบทสนทนาภายใน เป็นไปได้ที่ความรู้สึกในสิ่งเหล่านั้นซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่ง ในรอยแตกของก้อนอิฐที่โบราณสถาน ในใจกลางหุบเขาอาจมีผืนป่าที่ยังไม่เคยถูกค้นพบ ริมฝั่งแม่น้ำที่เกิดจากการละลายของธารน้ำแข็งกลางเทือกเขาหิมาลัย หรืออยู่ตรงข้ามกับโต๊ะคอมพิวเตอร์ มันอาจจะค่อยๆ วิวัฒนาการตามความน่าจะเป็นของพื้นที่ต่างๆ แต่เมื่อลมเปลี่ยนทิศ ทั้งหมดอาจจะไม่สำคัญเลยก็ได้ เมื่อเขาคิดถึงแต่ฉากสุดท้ายที่ไม่มีอะไรเหลือและทั้งหมดทำเพียงเพื่อความสะแกใจ

1-3 จากนวนิยายเรื่อง “แช่มช้า” (La Lenteur, 1995) โดย Milan Kundera แปลจากภาษาฝรั่งเศสโดย อธิชา มัญชุณากร กานูลิ่ง สำนักพิมพ์กัมมะหะยี, 2553, 1., หน้า 12
4 จากนวนิยายเรื่อง “แช่มช้า” (La Lenteur, 1995) โดย Milan Kundera แปลจากภาษาฝรั่งเศสโดย อธิชา มัญชุณากร กานูลิ่ง สำนักพิมพ์กัมมะหะยี, 2553, 11., หน้า 43
5 จากนวนิยายเรื่อง “แช่มช้า” (La Lenteur, 1995) โดย Milan Kundera แปลจากภาษาฝรั่งเศสโดย อธิชา มัญชุณากร กานูลิ่ง สำนักพิมพ์กัมมะหะยี, 2553, 12., หน้า 45
6 จากนวนิยายเรื่อง “โลกที่เราเชื่อ” (Brave New World) โดยอัลดัก ฮักซลีย์ (Aldous Huxley) แปลโดย กมล ญาณกวี สำนักพิมพ์ฟรีฟอร์ม, 2552
zippicamiknicks เป็นคำศัพท์ที่ผู้แต่งบัญญัติขึ้น เป็นชุดชั้นในแบบชิ้นเดียว (one-piece underwear) ติดชิปตามแฟชั่นนิยมของโลกอารยะ
7 จากนวนิยายเรื่อง “โลกที่เราเชื่อ” (Brave New World) โดยอัลดัก ฮักซลีย์ (Aldous Huxley) แปลโดย กมล ญาณกวี สำนักพิมพ์ฟรีฟอร์ม, 2552
จากบทละครเรื่อง Troilus and Cressida ของเชกสเปียร์ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับสงครามระหว่างกรีกกับทรอย โดย Troilus (ซึ่งเป็นโอรสของกษัตริย์ Priam แห่งทรอย และเป็นพี่น้องกับ Hector และ Paris) หลงรักหญิงสาวนาม Cressida และเพียรเกี่ยวเธอผ่านเพื่อนของตน ข้อความนี้ Troilus พร่ำพรรณนาถึงความงามของเธอให้เพื่อนฟัง
8 จากนวนิยายเรื่อง “โลกที่เราเชื่อ” (Brave New World) โดยอัลดัก ฮักซลีย์ (Aldous Huxley) แปลโดย กมล ญาณกวี สำนักพิมพ์ฟรีฟอร์ม, 2552
จากบทละครเรื่อง Romeo and Juliet ของเชกสเปียร์
9 จากนวนิยายเรื่อง “โลกที่เราเชื่อ” (Brave New World) โดยอัลดัก ฮักซลีย์ (Aldous Huxley) แปลโดย กมล ญาณกวี สำนักพิมพ์ฟรีฟอร์ม, 2552, “โลกที่เราเชื่อ” เป็นนวนิยายวิทยาศาสตร์ โดยเขียนถึงโลกอนาคตอันน่าสะพรึงกลัวที่นิยมเรียกกันว่าดิสโทเปีย โดยคัดลอกจากบทที่ 9 คำสั่งสำคัญ (The Necessary Orders), หน้า 186